
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 5/11(47), 64-66

1961

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DISCYPLINARNEJ

ORZECZENIE

z dnia 24 czerwca 1961 r.

(WKD 59/61)

W razie uznania członka adwokatury za winnego dwóch lub więcej przewinień komisja dyscyplinarna obowiązana jest wymierzyć karę osobno za każde z nich, a następnie orzec karę łączną.

Dnia 24 czerwca 1961 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania Prokuratora Wojewódzkiego w A od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 10 lutego 1961 r. (KD 31/60),
orzekła:

na zasadzie § 36 art. 2 p. b) rozp. Min. Spraw. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej uchylić i przekazać sprawę Wojew. Komisji Dyscyplinarnej w A do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Mocą orzeczenia z dnia 10 lutego 1961 roku Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna w A uznała obwinionego adw. X za winnego uchybienia obowiązkom zawodowym przez to: 1) że przyjąwszy w lipcu 1959 roku w S do prowadzenia sprawę pokrzywdzonej E.Ł. nie stawił się na rozprawę sądową i nie wykazał należytej troski w prowadzeniu tej sprawy, 2) że w tymże czasie i miejscu zaniedbał zaewidencjonowania tejsze sprawy w Ze-

spole Adwokackim w S i przekazania pobranego wynagrodzenia w kwocie zł 1 000 do kasy Zespołu. Za oba powyższe czyny została wymierzona obwinionemu łączna kara.

Od powyższego orzeczenia wniósł odwołanie Prokurator Wojewódzki w B.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Zaskarżone orzeczenie nie określa, jakie kary zostały wymierzone obwinionemu przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną za poszczególne przewinienia. Żaden przepis nie zwalnia komisji dyscyplinarnych od obowiązku orzeczenia kary za zbiegające się poszczególne czyny przypisane obwinionemu, wobec czego niewymierzenie takich kar stanowi w istocie brak elementu koniecznego sentencji.

Paragraf 29 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 11.III.1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134) ujemnie zobowiązuje wymierzania w postępowaniu dyscyplinarnym kary łącznej nieco inaczej niż art. 31 § 1 k.k. w postępowaniu karnosądowym, ale różnice te sprowadzają się niewątpliwie tylko do bardziej lapidarnej redakcji tekstu w pierwszym wypadku. Kara łączna bowiem może wynikać tylko z osobnych, poszczególnych kar orzeczonych za każde przypisane obwinionemu przewinienie i mimo że je pochłania, zachowują one w pewnym sensie swój odrębny byt z nader istotnych, praktycznych względów. Będą one brane pod uwagę w postępowaniu odwoławczym w razie uniewinnienia za jedno z nich lub w razie złagodzenia wymierzonych w I instancji zbyt surowych kar. W takich więc wypadkach nie byłoby wiadomo, czy kara łączna stanowi

absorbując poszczególne kary, czy też ich sumę, i w rezultacie niemożliwa byłaby kontrola instancyjna orzeczeń wojewódzkich komisji dyscyplinarnych przy zbiegu przewinień dyscyplinarnych.

Mając powyższe na uwadze Wyższa Komisja Dyscyplinarna orzekła jak w sentencji.

ORZECZENIE

z dnia 1 lipca 1961 r.

(WKD 4/61)

Rzecznik dyscyplinarny jest uprawniony do wniesienia odwołania od orzeczenia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, wydanego przy ponownym rozpoznawaniu sprawy na skutek uchylenia przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną, nawet wówczas, gdy nowe orzeczenie wymierza karę łagodniejszą.

Dnia 1 lipca 1961 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscyplinarnej adw. X z odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego w A od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w A z dnia 8 października 1960 r. D 70/60, orzekła:

zaskarżone orzeczenie zatwierdzić, z tym jednak, że w czynnie przypisanym obwinionemu orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej naruszenie zasad godności zawodu adwokackiego polegało na picciu aperitif w kawiarni ze świadkiem K.P. (...).

Z uzasadnienia

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w A z dnia 8 października 1960 r. D 70/60 obwiniony adw. X został uznany za winnego przewinienia z art. 87 ust. 1

ustawy z dn. 27.VI.1959 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1959 r. Nr 8, poz. 41) (...).

Od orzeczenia tego wniósł odwołanie Rzecznik Dyscyplinarny Rady Adwokackiej w A oraz obwiniony X.

Nawiązując do odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego, obwiniony zarzucił, że odwołanie takie w niniejszej sprawie nie może mieć miejsca, skoro Rzecznik nie odwołał się od poprzedniego orzeczenia z dnia 23.I.1960 r. uchylonego przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną, natomiast od tego orzeczenia odwołał się tylko Prokurator Wojewódzki, wobec czego Rzecznik Dyscyplinarny nie może wnosić w niniejszym postępowaniu o surowszy wymiar kary (...).

W związku z zarzutem odwołania obwinionego co do niedopuszczalności odwołania w tej sprawie ze strony Rzecznika Dyscyplinarnego należy podnieść, że Rzecznik Dyscyplinarny, przy ponownym^o rozpoznawaniu sprawy przez I instancję na skutek uchylenia orzeczenia przez Wyższą Komisję Dyscyplinarną, jest uprawniony do wniesienia odwołania, mimo że od poprzedniego orzeczenia odwołania takiego nie składał. Jest to bowiem zupełnie nowe, inne orzeczenie i nie ma przeszkód, by do odwołania się od tego orzeczenia Rzecznik Dyscyplinarny miał uprawnienie przewidzianych w § 31, pkt 2 rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

POSTANOWIENIE

z dnia 26 sierpnia 1961 r.

(WKD 144/61)

Dnia 26 sierpnia 1961 r. Wyższa Komisja Dyscyplinarna dla spraw adwokatów, po rozpoznaniu sprawy dyscy-

plinarnej adw. X z odwołania obwinionego od postanowienia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej z dnia 26 czerwca 1961 r. (KD 29/61) w przedmiocie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych, postanowiła:

zaskarżone postanowienie z a t w i e r d z i ć.

Uzasadnienie

Obwiniony został aresztowany w związku z wszczęciem przeciwko niemu sprawy karnej z art. 38 m.k.k. i nadal przebywa w areszcie, skąd nadesłał odwołanie od postanowienia

w przedmiocie tymczasowego zawieszenia w czynnościach zawodowych.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po wysłuchaniu wniosków oskarżycieli, zważyła, co następuje:

Zaskarżone postanowienie jest słuszne. W wypadku aresztowania adwokata interes publiczny wymaga niezwłocznego wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i orzeczenia tymczasowego zawieszenia obwinionego w czynnościach zawodowych. Postanowienie Komisji stanowi zarazem podstawę do wyznaczenia przez radę adwokacką zastępcy dla aresztowanego adwokata i zabezpieczenia w ten sposób interesów jego klientów.